

İtalya, Hollande'ın Fransası'nı geçer mi?

01/05/2012 02:00

Haber: KLAUS F. ZIMMERMANN / Arşivi

İtalya ve İspanya'da kısa süre önce açıklanan işgücü piyasası reform paketleri, aslında epey gecikmeli geldi; fakat yine de bu ülkeleri daha müreffeh bir gelecek için doğru yola sokacak. Bu, tüm Avrupa'nın hesabına geçen net bir artı olarak memnuniyetle karşılanmalı. Tam da böylesine uygun bir zemin varken, Fransa'nın, muhtemelen Hollande'ın cumhurbaşkanı olmasıyla, tam tersi yönde hareket etmesi ihtimali esef verici. Hollande, Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'nin görev süresinde zor çıkardığı zaten çekingen reformları tepetaklak etmek isteyecek.

Sosyalist Parti adayının, Fransa cumhurbaşkanlığını gerçekten kazanması ve seçim vaatlerini tutması halinde, ülkesinin, hızla Mario Monti öncesi İtalya'nın yerini aldığı izlenimi yaratması riski var. Evet, Mösyö Hollande, eski Almanya Cumhurbaşkanı Gerhard Schröder'in 10 yıldan uzun süre önce ilan ettiği işgücü piyasası reformlarına göstermelik takdirlerini sunmuştu. Almanya'nın uyguladığı bu reformlar, küresel ekonomik krizin ortasında ve yüksek ücretli işgücü ekonomisinde bile işsizliğin düşürülebileceğini gösterdi. Fakat Hollande, ideolojik ruh eşleri olan Alman Sosyal Demokratların, bile bile vergileri daha yükseltmediğini idrak etmişe benzemiyor. Çünkü Schröder, ekonominin tekrar büyümesi gerekiyorsa, kamu sektörünün GSYH'deki payının daha fazla arttırılamayacağını kavramıştı. Herhangi bir muhafazakâr bunu çözmekte daha zorlanırdı.

Beklentiye yükseltme hatası

Aslında Alman Sosyal Demokratlar, gözüpek bir toplumsal ve ekonomik deney başlattı ve icra etti. Sol partilerin de sosyal yardımları kırpıp ekonomide devletin rolünü küçültmek suretiyle ulusal ekonomiyi yeniden yapılandırarak ve yeniden canlandırarak doğru şeyi yapabileceğini gösterdi. Hollande'ın bellemesi gereken bir ders varsa, o da bu; hele de Fransa'da kamu sektörünün ekonomideki payının Almanya'dakinden çok daha yüksek olduğu düşünülürse. Ama kendisi, bunun yerine, başka yerde işleyen ekonomik yasaların Fransa'da geçerli olmadığını iddia ederek Fransızlara özgü yolu tercih ediyor. Bu, daha da esef verici, zira yanlış yöne meyleden bir Fransa, AB'nin mali paketi hakkında müzakereleri yeniden açmak isteyen bir Fransa, geçmiş tercihlerini düzeltmeyen bir Fransa, en azından, Avrupa reform sürecinin ertelenmesine yol açacaktır. Büyüme ve istihdama ulaşmak daha da gecikecektir. En kötüsü de bu günlerde Avrupa bütünleşmesinin pek çok açıdan gerçek motoru haline gelen Avrupa Merkez Bankası'nın felç olması tehlikesi yaratabilir. Fransız-Alman ilişkilerinin inişli çıkışlı tarihini bilenler, bunun her açıdan çok riskli bir kumar olduğunu fark edecektir.

Dünya Bankası, görev süresi geçenlerde biten Robert Zoellick'in başkanlığı sırasında, Almanya'nın ekonomi politikasını eleştiriyordu. Ama şimdi Dünya Bankası bile, Fransa gibi ülkelerin çalışma saatlerini daha da azaltıp izin zamanlarını cömertçe arttırmalarının ışığında işgücü piyasası masraflarını iyice kabarttıklarını açıkça dile getiriyor. Fransa örneğinde izin süreleri 8 haftalık tatillerin çok ötesinde. Sağlam sebeplerden, Dünya Bankası, her geçen gün artan sınırlar arası rekabetin damgasını vurduğu dünya ekonomisinde bu stratejinin sürdürülemez olduğunu ilan ediyor. Hollande'ın açıklamalarının en vahim sonucu, Fransız halkının beklentilerini yükseltmesi. Fransızlar, büyük ihtimalle hayal kırıklığına uğrayacak.

Hollande'ın finans sektörüne yönelik eleştirileri ne kadar haklı olsa da, Fransa'nın rekabet eksiğinin kökeni orada değil. Ve bankaları suçlamak, Hollande'ın niyetlendiği gibi emeklilik yaşını tekrar 60'a indirmeyi mali açıdan sorumlu bir davranış yapmaz.

Yüksek yaşam standardı

Bugünün Avrupası'nda verilen mücadele, 'nasıl daha fazla Almanlaşırız' değil kesinlikle. Böyle düşünmek, özellikle hızla bütünleşen küresel ekonomideki rekabet baskısından kaynaklanan küresel gerçeklikleri temelden yanlış anlamak olur. Almanlar, ihracat yönelimleri ve başarılı işgücü reformları itibarıyla, muhtemelen, Avrupa'nın en küresel ekonomisi diye betimlenebilir. Son 10 yılda giriştikleri reformlar, kalbe yumruk gibi inercesine acı vericiydi ve bazısı hâlâ acı vermeye devam ediyor. Fakat başka seçenek yoktu ve hâlâ da yok. Yüksek yaşam standardı, sadece ortaya konulan bir iddia değil, aynı zamanda kazanılması gereken bir şey. Benim kafamda, gerçek – ve konuyla ilgili tek - Alman liderliği biçimi budur.

Fransızlar, Avrupa için Alman değil de küresel vizyona katılmak için ne kadar çok oyalanırsa, Fransa açısından olduğu kadar Avrupa açısından da en kötüsü beklenmelidir.

(KLAUS F. ZIMMERMANN: Almanya'nın Bonn kentindeki Emek Çalışmaları Enstitüsü (IZA) Başkanı, Radikal'e özel yazı)